

[Lenger]

et flertal for Det Radikale Venstres forslag og dermed også for første halvdel af SFs forslag, mens den anden halvdel af SFs forslag giver anledning til i hvert fald nogle diskussioner i retsudvalget, og det synes jeg er et udmærket resultat af denne debat; så må vi se, hvad flertallet bliver enig om.

Men jeg vil gerne indlede med at tage fat i en af justitsministerens afsluttende bemærkninger, idet justitsministeren sagde, at det ville være muligt at fremkomme med stærkt injurerende udtalelser i en lokalradio, uden at nogen kunne drages til ansvar. Det forstår jeg ikke, og for at der ikke skal bundfælde sig nogle forkerte indtryk oven på denne debat, vil jeg bede justitsministeren om at præcisere, at injurielovgivningen også gælder for lokalradioer, så nogle lovgivninger er lokalradioerne da i hvert fald underlagt.

Dernæst synes jeg – uanset at de borgerlige ordførere helt klart havde det som en hønne foran et cykelhjul – at det er rart at kunne konstatere, at der ikke er nogen, der under debatten har bestridt, at de regler, som vi har for at afkræve redaktører, redaktionssekretærer, journalister og andre, der virker inden for pressen, en vidneforklaring, er ude af trit med virkeligheden. Det er jo en erkendelse, som så at sige er en forudsætning for, at vi kan gøre noget ved problemet, og det er der ingen der har været uenige i. Det synes jeg også er et positivt resultat af denne debat. Det er ikke så underligt, at reglerne er ude af trit med virkeligheden, for det er 25 år gamle regler, og tankegangen eller strukturen i dem er endnu ældre. Derfor er det vigtigt, at vi får dem rettet op. Nok er der nedsat et udvalg, der skal se på eventuelle ændringer, og nok vil dette udvalg – ikke mindst på baggrund af, at det nok bemærker denne debat – formentlig nå frem til mere tidssvarende regler, men virkeligheden er jo, at der i dag er elektroniske medier, ikke mindst på grund af lokalradioerne, i et omfang som aldrig før, og at den deciderede trykte dagspresse i såkaldt periodiske skrifter, som det hedder, udgør en stadig mindre del af den samlede presse.

Vi kunne godt vente, men når vi har valgt ikke at vente, er det, hvad også andre har været inde på, fordi disse forældede regler faktisk også anvendes i praksis, og når domstolene anvender forvaringsmuligheden, og når anklageren rejser sagerne over for jour-

nalister, er det en ringe trøst, ikke mindst for de journalister, der bliver buret inde, at reglerne engang bliver lavet om. Frihedsberøvelse er faktisk ikke noget helt ringe indgreb i den personlige integritet, og det kan vi som lovgivere ikke stiltiende se på, blot fordi vi skal afvente resultatet af et udvalgsarbejde; dertil er dette middel alt for alvorligt. I hvert fald stod journalist Kurt Madsen fra Radio Århus i sidste måned på tærskelen til Århus Arrest, og det var hverken lovgivningens eller domstolens skyld, at han ikke kom i fængsel; det var formentlig den offentlige omtales skyld og så dette, at politimesteren i Århus ikke ønskede at udnytte den mulighed, han havde fået ved domstolen.

Men ingen af os kunne have hindret det, selv om vi alle vidste, at det var forkert, og selv om vi alle vidste, at det var forkert af to grunde. For det første fordi Kurt Madsen kunne have lavet præcis den samme journalistiske historie i den skrevne presse, uden at det havde fået nogen konsekvenser, og for det andet fordi anvendelse af forvaring i denne sag var ude af proportion med forbrydelsen, der nok bestod i hærværk og nok bestod i knuste ruder, men som næppe havde ført til nogen frihedsstraf for gerningskvinden; derfor ville det være en skæbnens ironi, om journalisten skulle spærres inde. Det var trods alt ikke Kurt Madsen, der havde smadret ruder eller begået hærværk.

Derfor består vores forslag også af to elementer: for det første udvider vi den bestående bestemmelse om mediets karakter, sådan at den også omfatter elektroniske medier, og for det andet præciserer vi, at det ikke er enhver forbrydelse, der kan berettige til, at pressen pålægges vidnepligt. Vi foreslår, at det skal være en betingelse, at sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller for samfundet gør vidnepligt nødvendig. Det er med andre ord ikke en hvilken som helst bagatel, der kan berettige til, at man kræver vidnepligt af pressen.

Ganske vist omfatter forslaget fra Det Radikale Venstre, som jeg også har været inde på, kun det første element i vores forslag, men jeg håber, at vi gennem udvalgsarbejdet får mulighed for at finde en fælles ordlyd. Og det skal da heller ikke være nogen hemmelighed, at vi, hvis vi ikke kan få begge elementer i lovforslag nr. L 182 med i en endelig vedtagelse, naturligvis stemmer for det